

P. ABAT SEBASTIÀ M. BARDOLET
21-02-1992

FESTA DE LA LLUM

Is 60,1-6

Ef 5,8-14

Mt 5,13-16)

La llum és un signe de grans i molt elevades realitats. Si els manresans teniu l'encert de celebrar les Festes de la Llum després de tants segles d'un fet meravellós, no és solament per pura tradició, i perquè el costum mana. Vol dir que el fet històric, prou significatiu, i la seva protagonista –la llum– prou evident, sempre tenen coses per dir, fins i tot a la nostra sensibilitat actual. Va ser una vegada que una llum reconciliadora i pacificadora va venir de Montserrat. I és bonic de recordar-ho i de celebrar-ho. Però, la meravella de la llum continua donant-se cada dia, encara que d'altres maneres.

Deixeu-me començar recordant una cosa que ja sabeu: Per poc que fullegeu els llibres sants, començant pel Gènesi, amb aquella paraula creadora del *faci's la llum* (Gn 1,3), i acabant per l'Apocalipsi, on l'últim títol que es dóna a Jesús és el de *estel resplendent del matí* (Ap 22,16), trobareu arreu de la Bíblia el tema de la llum. I sempre com a expressió d'una gràcia, d'una benedicció, d'una intervenció divina, d'una promesa de benaurança, d'il·luminació dels cors, de la màxima expressió d'una realitat molt íntima.

I si, deixant la Bíblia, fullegem la història particular de cadascú de nosaltres, des del moment que per primera vegada vam obrir els ulls a la llum, fins que els clourem per obrir-los a la llum defíca, estic segur que la nostra sinceritat hi anirà trobant tenebres i llum, perquè aquesta és la condició humana. Però també estic segur que instintivament ens aturarem en el record dels moments de llum, en els records de bé, d'honradesa heroica, de generositat, de clarividència, de felicitat. D'una vida, els moments que valen són els de llum.

No ens cal explicar gaire què volem dir amb aquesta paraula "llum". És que la llum és expressió de Déu en la nostra vida, en la nostra història... Sempre que fem el bé, ens acostem una mica a la manera de ser de Déu.

Per això entenem molt bé que, quan sant Pau, escrivint la carta als efesis, vol resumir tota l'acció de Déu en ells i vol explicar la vida nova, entusiasmadora, del cristià redimit pel Crist, rescatat del mal i guanyat per al bé, usi aquesta expressió tan clara i eloqüent que hem escoltat abans: *En altre temps éreu tenebres; però ara sou llum en el Senyor.*

Jo en aquests moments, i perdoneu la petulància, voldria tenir la força de la paraula de Pau i poder-vos dir a vosaltres i a mi mateix ben convençut i amb tota l'ànima el mateix que l'apòstol deia als efesis: *Si realment som llum en el Senyor, comportem-nos com a fills de la llum! La llum, manifestem-la amb tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Acceptem tot el que és agradable al Senyor, i no ens fem solidaris de les obres estèrils de les tenebres.*" Comportant-nos com a fills de la llum serem agradables a Déu i als homes. I no oblidarem que tot el bé que puguin reflectir les nostres obres no serà res més que una dèbil expressió del Déu que habita en

els nostres cors i que ha convertit els nostres cossos en temple de la seva divinitat.

Si amb la llum s'ha volgut expressar tan sovint la mateixa presència divina, mirem d'expressar aquesta mateixa divinitat amb la llum de la nostra vida. Recordem que l'home, creat per Déu i estimat per ell, és la màxima expressió de la presència divina. Som fets a imatge i semblança de Déu. D'aquí la gran dignitat i la gran responsabilitat de tota persona humana. Déu ha posat en el cor de cada un de nosaltres el seu amor; tot un tresor, que podem mostrar amb la nostra vida, amb les nostres actituds, amb les nostres reaccions. *Comportem-nos, doncs, com a fills de la llum.*

Amb tot això que dic no voldria donar la sensació d'ignorar el mal, les dificultats, la foscor, que certament estan sempre al voltant nostre. El que voldria dir-vos és que, malgrat aquesta realitat negativa, hem de tenir la ferma convicció que sempre tenim a l'abast una llum que ens il·lumina. Crist, llum dels nostres cors, amb la seva mort i la seva resurrecció –que commemorarem ara en aquesta eucaristia– ha vençut per sempre la tenebra i la mort. I això és el que no podem oblidar; i això és el que hem d'anar fent realitat en nosaltres. En les nostres vides hi pot haver conflictes, com hi havia conflictes a Manresa fa uns segles. Aquells bons predecessors vostres potser no sabien com acabaria aquella contrarietat. I la solució va arribar de la manera menys pensada i més gratuïta. Nosaltres, malgrat la nostra foscor, sabem on és la solució al nostre mal. I Déu, per donar-nos la seva gràcia, es pot servir evidentment també de l'imprevist. Però normalment, per obrar el seu miracle amb tota generositat, se servirà de la nostra esperança, de la nostra il·lusió, de la nostra fidelitat.

Ens refiem de la paraula de Jesús, eficaç i comprometedora, que ens deia a l'evangeli: *Vosaltres sou la llum del món... Que resplendeixi la vostra llum davant la gent perquè vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare del cel.*

+ + +

Va ser una vegada que una llum reconciliadora i pacificadora va venir de Montserrat fins a aquesta església, com a signe de la Trinitat Santíssima. I és bonic de recordar-ho i de celebrar-ho. Enguany, que a Montserrat amb motiu dels 400 anys de la dedicació de la basílica actual intentem prendre més consciència del compromís que tenim com a comunitat eclesial, ajudeu-nos amb la vostra pregària, perquè tota la llum que pugui sortir de casa nostra –i vostra– sigui sempre com aquella que en altre temps va venir fins a l'església del Carme: llum de reconciliació i de pau, a glòria de la Santíssima Trinitat.

Així sigui!

P. Sebastià M. Bardolet

Manresa, Festes de la Llum, 21 de febrer de 1992